Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. *V srédo 5. Listopada. 1845.* List 45.

Vodnikov napis sa mesez Listopad.

Je nadelana zesta,
Ne sajémajo pesta.

Sv. Rupret.

Oj, ravno polje tam leží,
V sréd' polja cerkvica stojí,
V sréd' polja cerkvica stojí,
Kjer sveti Rupret se časti.

Svet' Rupret božji hlapec zvést
Cel svét želí spreobernit',
Cel svét želí spreobernit',
Bogú ga zopet pridobit'.

Zdihuje v t'mi Slovenija,
Dežela némška joka z njo:
Zgubile obé ste vére luč,
Zgubile svet'ga raja ključ.

Perhrule gor od jutra so
Nebrojne trume ajdovske,
Povsod cerkvé podirajo,
Nebéški nauk zatírajo.

Pregnan' pastirji so ovčic,
Več pasti zdej jih nema kdo,
Slovenci, Nemci le slepé
Malike mol'jo in časté.

Kar luč pernese Solingrad,
Perkaže se svet Rupret škof,
Slovence, Nemce kliče vstat',
K Bogú nazaj se spet podat'.

Ob verli reki Donovi
Se luč nebéška zasvetli,
Ob Dravi, Savi božji glas
Doní zveličavno za nas.

Pošilja Rupret mašnike
Na vse strani — ljudí budít:
Malikam slovo dajajo,
Pred križam se priklanjajo.

Svét' Rupret se na pot podá,
Novince v véri poterdít:
Svét dar opravlja in učí,
Kar kaže, s čudeži terdí.

Poln dobrih dél, visokih lét
Preselí se v nebéški raj,
Za mnoge trude venc dobí:
Njih blagi dar med nam' živí.

Zató stojijo cerkve še,
Kjer Nemc stanuje no Slovenc,
V čast Rupreta apostelja
Slovencam, Nemcam miliga.

Hvaležnih serca ga časté
Že celih tavžent no sto lét,
De nam je vére luč prižgal,
Nam ključ zveličanja podal.

V telés in duš nevarnosti
Se vérni k njem' obračajo:
In kdor pobožno ga časti,
Pomoč od njega zadobí.

O svét' patron! poglej na nas
Popotnike v dolini solz,
Tud nam pomagaj priti kje
V doline rajske sončnate.

Čast bod' Očetu Stvarniku,
Čast njega Sinu večnimu,
Čast od obéh 'zhajočimu
Od véka — Duhu Svetimu.

* * *

Snetje.

Kér se kmetovavci že veliko let trudijo vzroke zvediti, iz kterih snetje izvira, in kér so že skušali sto in sto pomočkov, s kterimi bi se dalo pregnati, je lani neka nemška kmetijska družba očitno vprašanje med kmetovavce razglasila, ji povedati: v čim obstojé vzroki snetjá in s kterimi pomočki se dajo odverniti?

Marsikteri kmetiček si bo sam pri sebi mislil: „kaj tega ne vedó? to bi jim jez pač lahko povedal.“ — Prijatel počasi! de se ne opéčeš. Tù veljá resnico in ne le menitev; kar ni gotoviga, v vsih okolišinah poterjeniga, to nič ne veljá. Tudi na Nemškim je na to vprašanje veliko odgovorov vkupej prišlo, tode kar je en kmetovavec terdil, je drugi zavergel, in navskriž-besedí ni bilo ne konca ne kraja. Nar bolj skušeni možje, kterim le resnica, ne pa lastna terma kaj veljá, so zastran imenovaniga vprašanja v témle edinih misel bili: Vzroki snetjaviga žita so mnogoverstni in posebno je sprideno seme, napčno obdelovanje njiv in nasprotno vreme tega krivo. Ni mogoče, vselej snetja odverniti, kér vreme ni v naših rokah. Nar bolje jo bo pa vunder tisti kmetovavec opravil in bo svoje žito

snetjá obvarval, ki za setev vselej čisto zdraviga sernja zbêre, ki njivo presilno ne pognoji, in nategama po gnojenji žita ne vseje. Dostikrat je že skušnja pokazala, de je na tistih mestih; kjer je gnoj dalje časa na kupu ležal, nar več snetjaviga žita bilo. — To so nar bolj poterjene skušnje, ktere je zgorej imenovana kmetijska družba razglasila. Mi jih tukaj kmetovavcam zató oznanimo, de bi se tudi oni zvesto po njih ravnali.

Še nekake besedice od reje lesá.

Dan današnji se zmirej več toži, de je čedalje težeji lesá dobiti za rokodelstvo in pa za kurjavo. Per vsim tem pa se ne vidi nič posebne skerbí lesa bolj pervarovati, ali v prihodnje zarediti. Brez truda bi se v ti reči veliko storiti zamoglo.

Potreba bi bilo, de bi se mladiga lesá več v prihodnji zarod pušalo; treba tudi, de bi se živini ne pustilo, toliko mladja v začetku pokončati; de bi se več listja v hóstah za gnoj drévju pušalo; de bi se novine ali lazi raji iz pustih, kakor iz z drévjem obrašenih svetov delali. S tem bi se lesóvi ohranili, brez de bi se mogli novi boršti zasejati; dobro bi pa tudi bilo, na priložnim svetu novih host zasaditi. To naj se še enkrat ob kratkim opomni; bolj modri pa naj bolj natanjko učé, zakaj zadni čas je, de začnemo resnično na rejo lesá misliti. P. H.

Očiten dokazik, kakó koristno je deteljo gipsati.

Benjamin Franklin, visoko učen in celimu omikanimu svetu dobro znan mož, je zadnje dni svojiga življenja na svojim kmetijstvu práv veselo preživel. Nar veči veselje mu je bilo, svoje sosede v kmetovanji podučiti, zatorej jih je, prepričan od velikiga dobička, kteriga detelja slehernimu kmetovavcu prinese, vedno nagovarjal, deteljše spomladi z gipsam (sadro) poštupavati. Sosedje so terdovratni pri svoji šegi ostali in se niso hotli nikakor gipsanja poprijeti, akoravno so z lastnimi očmi vidili, de je Franklinova detelja zmirej veliko veliko lepši bila od vsake druge; mislili so si: mož je bogat ter zamore svoje njive veliko bolji gnojiti in zavoljo tega mu tudi detelja lepši raste.

Kaj storí Franklin, terdovratneže očitno prepričati? Na spomlad gre skrivej na svojo njivo, ki je bila z deteljo obsejana, in ki je kmetam práv pred nosam ležala. Vzame nekoliko gipsa seboj in poštupa kos njive takó, de z belo štupo práv velike čerke po nji naredí, in de so se lahko tele besede brale:

Tukaj je z gipsam poštupano.

Zvunej tega pa te njive ni clo nič poštupal. Neke tedne potem se je vidilo, kakó čversto je detelja na gipsanih čerkah kviško šla; visokeji in gosteji je bila, takó de so se z gipsam zapisane besede „tukaj je z gipsam poštupano“ práv lahko brale. Vsak, kdor je memo njive šel, je na visoki in začerneli detelji že od deleč imenovane besede bral in se je čudil, ko je velik razloček med gipsano in negipsano deteljo vidil. Nevernim kmetam pa so se zdej oči odperle in spoznali so, de ni sam gnoj detelje kviško pognal, sicer bi bila mogla po celi njivi enako velika biti. Odsihmal so se Franklinovi sosedje gipsanja poprijeli in so mu za ta poduk, ki ga jim je smešno dal, vedno hvaležni bili. Z objokanimi očmi so ga 17. dan Malitravna v letu 1790 h grobu spremili. Dr. B.

Zdravilna moč retkve.

Nemške vertnarske Novice se v 26. listu na glas veselijo, de je njih lanjski svèt, retkev jesti in nje sok piti, práv veliko ljudem pomagal, ki so imeli oslabljen želodec ali pa kterim se je voda zapérala i. t. d. Zató sedej zopet ta svèt ponavljajo, rekoč: „Kdor se hoče z retkvijo v imenovanih boleznih ozdraviti, je ne sme z jesiham in oljem jesti: takó vžita retkev ne pomaga nič.“ Kdor se hoče z njo ozdraviti, naj nariba černe retkve z kožo vred na ribežnu, potem naj vodo, ki jo retkev v sebi ima, iz nje iztisne in te vode, vsako jutro skozi 3—4 tedne kake dve žlici povžije. Od konca človeku, ki ni navajen, ta voda nemalo želodec teží, to pa nič ne dé — v 3 tednih se že pokaže zdravilna moč retkvene vode. To je domače zdravilo in nam revežam bolj tekne, ko drage toplice bogatincam.“ Takó govoré vertnarske Novice. Mi temu le pristavimo, de je retkev zares dobra pomoč v marsikterih boleznih oslabljeniga želodca, v vodenici, cingoti (škorbutu) i. t. d. tode zavoljo retkve se ne sme pomoč praviga zdravnika zamuditi.

Slovenske besede.

(Nadalje.)

R. Ali se vam šole takó potrebne zdijo?

J. Takó potrebne so nam, kakor ribi voda. Brez nauka ne moremo se izobraziti in brez šol se ne moremo takó visoko povzdigniti, kakor drugi izobraženi narodi. Ravno zató vsak sostavek (Aufsatz) v „Novicah“ takó zvesto beremo, kteri nam kaj od učilnic (šol) na Slovenskim pové. Slovenskega rodoljuba perva in poslednja misel za Bogam so učilnice. — Da bi se mi Slovenci v tem le na druge izobražene narode ogledali in jih posnemali! Poglejmo samo na naše sosede Nemce, kakó za nemške šole skerbé, kakó pametno ravnajo; povsod imajo nemških šol dovelj. Mi pa — jaz le samo zató Slovencam to očitam, da bi spoznaje v čem krivo obračamo, poravnali, kar je napčniga — mi pa, pravim, smo za učilnice še premlačni. To ne govorim od vsih, Bog obvari! Jih je tudi v Slovenii žlahtnih rodoljubov, kteri se, spoznavši potrebo, skerbno v učilnicah trudijo. Hvala jim! — Pa od pametnih Nemcov se v tem še moremo mnogo lepega in pametnega naučiti. Po Nemskim imajo šol dovelj; kér se je pa nekoliko Nemcev iz Nemškiga preselilo črez morje v Ameriko, tudi še za leté bratovsko skerbé, tudi denarje pošiljajo, jim nemške šole in cerkve v Ameriki napravljajo. Ali ni to lepó? — To se vidi v bukvicah „Berichte der Leopoldinen Stiftung 1844.“ Bratovščina sv. Leopolda je zbrala na ta namen lani 46,468 goldinarjev in 19 in pol kr. Mnogo se za šole in vero zgodí. V mestu Cincinati so izzidali dve lepi veliki cerkvi samo za Nemce, tudi sirotišnico (Weisenhaus) za nemške sirote, in šolo za 600 nemških otrok (stran 1.). Te dve cerkvi bodete skoro premalo za tamošnje Nemce (str. 5.). Dve cerkvi v Zanesvilli ste velike in krasne, jedna je za Amerikance, jedna pa za Nemce (str. 6.). Tudi v mesto Detroit je bratovščina denarjev poslala za tamošnje Nemce (st. 14.); takó tudi

v mesto Richmond in v St. Louis *), kjer še nimajo cerkve, ktera bi samo za Nemce namenjena bila, pa nemške duhovnike so vender dobili (st. 19.). V mestu Nashvillu tudi še nimajo cerkve posebno za Nemce, ako pa bratovščina jim pomaga, bodo si jedno izzidali in nad vrata napisali: Germanorum pietas erexit, to je: Pobožni Nemci so jo izzidali (str. 28.). Na Štajerskim in po Krajnskim, Koroškim in Teržaškim se je za to bratovščino lani zbralo 9517 gold. 32 kr. in pol. Ali smo Slovenci za slovenske učilnice tudi kaj nabrali in koliko? — Da bi le kdo tako seme znašel, da bi se vsejalo, in da bi iz njega sama od sebe šola zrastla, — kakó bi to bilo dobro za nas!

(Dalje sledí.)

Priden sadjo- in vinorednik na visoki gori.

Visoke častí vredni gosp. tehant Jakob Dolenc so odborstvo c. k. kmetijske družbe unidan prav razveselili, ko so mu oznanili, de na visokim hribu pri sv. Andreji v Loški fari neki kmet stanuje, Tomaž Vernik po imenu, ki ima posebno veselje z sadjorejo, in ki je pred nekimi leti iz pašnika nograd naredil, na kterim si je letas več ko 1200 bokalov môšta pridelal. Za ogled so nam gospod tehant dve hruški iz Vernikoviga verta poslali in pa dva sladka grojzda; vsaka hruška dobriga plemena skorej en funt tehta, en grojzd 27 lotov, drugi pa 26 lotov. Hruške imenuje špôrglje. Gosp. tehant so obljubili, vert in nograd pridniga Vernika c. k. kmetijski družbi bolj na tanjko popisati, in nadjamo se, de ga bo ona pri prihodnjim velikim zboru zavoljo njegoviga hvale vredniga prizadevanja z sreberno svetinjo počastila, ktera je posebno pridnim oskerbovavcam sadniga drevja namenjena. Naj bo sadjorednik na visocim hribu drugim kmetam na planjavah v spodbodo in v izgled! Vredništvo.

Skušen nauk.

M. K. iz Češnjic nam je povedal, de mu je pred nekimi dnevi lepo kravo hudo napenjalo, ki je s suhim fižolam nit požerla, po kteri se fižol na prekle ovija. Veliko so poskušali, pa nič ni pomagalo, zatorej so žalostni že obupali. K sreči gospodarju na misel pride, de je lani v Novicah bral, de se mora pri hudim napenjanji živinčetu vamp prebôsti in sicer tam, kjer je nar bolj napet. To so storili, in kravi je bilo berž pomagano. Rano so ji z neprehvaljenim hribovskim primažkam (arniko) ozdravili, in vsa zdrava krava bo kmalo telička imela. Bog poplačej Novicam otetbo krave in telička! K. H.

Hvala komur hvala gre.

Umni in omikani kmetje in rokdelci niso samo zató spoštovanja vredni, kér nam kruh in druzih potrebnih rečí pridelujejo, ampak tudi zató, kér zamorejo k povikšanji in pomnoženji raznih vednost, posebno natoro- in storoznanstva dostikrat kaj pripomoči. Tako očitno hvalo zaslužijo neki kmetje iz Grobelj med Šent Jernejem in Kostanjevco, ki so mi o letašnjih šolskih praznikih z velikim veseljem vse povedali in razkazali, kar so pred 4. leti na tem kraji starih rečí iz zemlje izkopali. Posebno hvalo zasluži tudi prijazni kerčmar iz Stariga Terga poleg Višnje Gore, Simončič po imenu, kterimu sploh Salomon pravijo, ki me je na tisto mesto peljal, kjer se imenitno ležiše lahkiga kamnja (Tuffstein) vidi, kakoršniga je le malokje viditi; tudi tisti kraj mi je pokazal, kjer Dedindolov potok pod Terstenikam teče, brez de bi se voda teh potokov nekod stekala. Enako pohvaljenje zaslužijo tudi kmetje še več druzih krajev, ki so se mi v enacih zadevah prav prijazni skazali, tode tukaj mi prostora manjka vsih posamim opomniti. Samó kovača iz Zgorne Straže poleg Toplic, Martina Picelna moram še pohvaliti, ki mi je, ko sim staro stražo ogledoval, 3 ondi skopane stare železa (dva meča in eno zazobino ali sulico) pokazal, ter mi jih je brez vsiga plačila za Ljubljanski muzeum ponudil.

Po tacih in enacih delih se tedej skazuje razumnost in dobro serce naših kmetov.

De bi bili pač vsi naši domorodci tacih misel, in de bi povsod, karkoli posebniga stariga najdejo, za naš muzeum ali pa za zgodovinsko družbo prihranovali. Po tem takim bodo tudi kmetovavci in rokodelci k mnogoteri vednosti pripomogli, ktera jim bo po drugi poti zopet povernila, kar so ji oní dobriga skazali; zakaj vse vednosti so med seboj v eno koló zvezane, in ena drugo podpira.

V Ljubljani 27. Kimovca 1845.

Peter Petruci,
c. k. učenik pesništva in govorništva,
in ud zgodovinske družbe.

Domača povest.

Veličastno cerkvenovojaško obhajanje v Ipavski dolini 16. Kozoperska.

(Konec.)

Po dokončanih biljah so gospod Matija Vertovc, Št. Vidški fajmošter, po želji vojaškiga poglavarja, kér so vsi pričijoči oficirji in vojaki slovenšino razumeli, nasledni nagovor v slovenskim jeziku izustili:

Visoko Veljavni!

„Spomin obhajamo visokoserčniga konjika, kteri je pred 32 leti junaške smerti tukaj umerl. Nam, ki smo tisti čas že v šestim letu duhovno pastirstvo v dolini opravljali, in ravno tisti dan slave polno smert junaka zvedili, naj bo dovoljeno, današnje praznično cerkveno opravilo visokiga pomena z kratkim nagovoram skleniti.

3. dan Kozoperska 1813 je bil celi Ipavski dolini večniga spominstva vredni dan, ob kterim je bilo nam — rešenim iz rok sovražnika — pripušeno iz celih pers dihati, očitno veseliti in srečne čislati se, de so nas bili presvitli avstrijanski Cesar Franc otéli, in vnovič pod Svoje vse osrečljivo vladarstvo spravili.

Ravno tisti dan je tudi danes hvaleni Pavl Rostaz, množen konjik veljavniga c. k. petiga regimenta, mlad, verl in upa poln mož — sin žlahtnoserčniga in jakiga ogerskiga naroda, kteri je omahovani sedež Marije Terezije podpiral, in ki si v poslednjih časih močno prizadeva, po modrih kmetijskih, obertniskih in kupčijskih postavah visokeji stopnjo blažnosti doseči — tukajle na cesti, blizo te hiše božje v čverstim in premažnim kresanji z zopernikovo zadnjo stražo, svojo žlahtno kri prelil, in iz pokoršine do Cesarja in za rešenje naše drage domovine, svojo dušo junakoserčno pustil.

Berž ko so bili Ipavci — kteri so se ob tistih zlo nevarnih časih z gorečo ljubeznijo do milostljiviga Cesarja Franca in svoje domovine obnašali — zaliga junaka slavno smert iz ust eškadronskih gospodov oficirjev in druzih njegovih tovaršev zaslišali, so z enim duham poskerbeli, njegovo lepo smert s kristjanskim pogrebam počastiti, in so na hitro narejenim znamnju njegovo imé vnukam v spomin zročili.

Gospod baron Gramont, ki so takrat pri ravno tistih huzarjih njegov korporal bili, in pred devet letmi stotnik Brodsko - mejaškiga regimenta v Ipavi

*) Po pismu gosp. Premutata (Novični list 35.) so jo mende v mescu Kimovcu 1844 dobili. Vredništvo.

stanovali, so bili dali za svoje stroške spominšino Pavlu Rostazu, svojimu nekdanjimu tovaršu v regimentu, kteriga junakoserčnosti so sami priča bili, ponoviti, jo z celo svojo kompanijo na tem mestu po vojaški šegi počastiti in s posebno praznično cerkvenim obhajanjem posvetiti.

Danes bomo pa, Visoko Častiti! na ravno tistim svetim mestu slavni junakaserčnosti Pavla Rostaza novi in stanovitniši spominik posvetili, kteriga so mu — svojimu nekdanjimu tovaršu — vsi udje od perviga do zadnjiga častitiga c. k. petiga huzarskiga regimenta omislili. Kakor regimenta jakimu sinu, bo letá krasni spominik tudi vsim njegovim tovaršam, ki so mu ga postavili, v veliko veliko čast; kar pa njegovo veljavo še veliko viši povzdigne, je, de ga ni navaden kamnarski podoboděl, ampak c. k. oficir verle avstrijanske vojne iz terdiga kamna umetno izdelal, in podobi prav prav primerjen duh vdihnil.

Cerkev — razlagavka svete vere, té iz nebes nam milo poslane oznanovavke mirú — vsako čednost spoznovavši, in tó, za ohranjenje mirú takó potrebno krepost visoko spoštovavši, posvečuje s posebno radostjo spominke, postavljene v čast junaških domovine sinov; torej priporočí in zročí tudi ona letó sveto spominšino verliga Pavla Rostaza pobožnim prebivavcam Ipavske doline, zavetni skerbi visoko častite tehantije in velavne kantonske komisije, de bi tudi v prihodnjih stoletjih vsi avstrijanski vojaki in drugih dežel verli sinovi memo tega svetiga mesta popotvaje, vidili, spoznali in se učili: kakó lepo in slavno je — za domovino svojo kri preliti! —

Vam pa prevrednim namestnikam veljavniga c. k. petiga huzarskiga, zdaj kraljevo Sardinjskiga imenovaniga regimenta, v kteriga imeni se je dragi, danes posvečen spominik postavil, Vam naj se današnje visoko obhajanje globoko v spomin in v serce vtisne, in naj Vas, ko bi domovina v nevarnosti zdihovala, k enaki junakoserčnosti spodbada! Vaš poklic, Vaša dolžnost je, in Vaša lastna čast tirja od Vas, de Svojo kri, de Svoje življenje za ohranjenje presvitliga Cesarja in drage domovine stavite. Verlim in junaškim domovine sinovam dodelí vikši Oblastnik nevenljivi zmage venec!

Blago dušo danes visoko čislaniga junaka, ktero je on iz nepremakljive zvestobe do Cesarja in iz goreče ljubezni do rojstne dežele, kakor mučenc ali marternik, blizo tukaj le iz serčnosti pustil, je usmiljeni Bog v svoje sveto varstvo vzel; njegovi pozemljski ostanjki pak naj na tem svetim mesti pod brambo Marije, naše preljube Gospé, ktero v ti hiši božji častimo, do dneva vstajenja s častjo in v miru počivajo!“ —

Po dokončanim nagovoru so še Goriški gospodje pevci lepo pesem „Junaka spanje“ prav čversto brez orglanja zapeli. Na to so več časa popred iškopane in v spodobni tružici spravljene kostí Pavla Rostaza iz cerkve med spremljenjem vojaške častivne straže na to mesto prenesli, spominik blagoslovili in potem tružico s kostmi pod-nj v pokopališe položili. Zadnjič je praznično oblečena vojašna, ki se je nasproti cerkvi in spominšini nastavila, letí po svojih šegah trikrat vklonila, in jo s trojnim streljanjem in z muziko počastila.

To od ene straní kar ganljivo, od druge pa k nar veči junakoserčnosti spodbodljivo obhajanje se je spominu vsih pričijočih globoko vtisnilo. Ko bi se bilo le pet dni popred za to obhajanje zvedilo, bi ne bila mogla sicer zlo prostorna cerkev privretiga ljudstva obseči.

Vsi gospodje oficirji so bili h sklepu od gospoda grofa Lantirja na kosilo povabljeni, kér so zdravico presvitlimu Cesarju Ferdinandu, po tem veljavnimu petimu huzarskimu regimentu, celi verli cesarsko kraljevi vojni in še drugim napivali. Na večer je lepa vojaška muzika na plesišu v Tábri pričijočo gospôdo k veselimu plesu združila.

Bolj veljavna množica kantonske komisije je nahitrama toliko denarja zložíla, de so iz njèga množni vojaki oba dni svoje pričijočnosti v Ipavi, z mesam, rajžem in vinam gostovani bili.

Zahvala.

Gosp. Kl. Janša, naravoslovec v Ljubljani, je zvesto spolnil, kar nam je obljubil in v letašnjih velikih šolskih praznikih po Gorenskim nabrane slovenske imena z zeliši vred, nam podal. Nej bode zató pridnimu gospodu Janšatu očitna hvala in zahvala. Vredništvo.

Urno, kaj je noviga?

(Za svetovavca pri c. k. Teržaškim deželnim poglavarstvu) namesto na Dunaj poklicaniga gospoda Dr. And. Gollmajerja, c. k. svetovavca pri dvorni komisii, so presvitli Cesar po sklepu od 18. tega mesca gospoda Ignaca Beka, fajmoštra v Velkim Olkovcu in vodja c. k. Cnojmških latinskih šol na Marskím, izvolili.

(Na Irskim) — deželi pod Angležkim kraljestvam — so se začeli strašne lakote bati zató, kér jim je gnjiloba skorej ves korún — edini živež Irskiga ljudstva — pokončala.

Veselo oznanilo.

Vredništvo teh Novic je 300 iztisov (eksemplarov) v slovenski jezik prestavljeniga nagovora Njih Prevzvišenosti milostljiviga škofa in kneza gosp. gosp. Antona Alojza, kteriga smo v 42. listu natisnili, vodju c. k. domorodniga regimenta podálo s tem namenam, de bi ga dali med vojake tega regimenta razdeliti. Temu natisu smo ob kratkim tudi nagovor c. k. vodja, žlahtniga gospoda M. Görgerja v slovenskim jeziku pridjali; potroški celiga natisa pa so bili iz tiste zaloge poplačani, ktero so mestniki za praznovanje 24. Kimovca nabrali. — Vodja domorodniga regimenta so podeljene slovenske iztise z velikim veseljem sprejeli in ukazali jih v spomin tega veličastniga obhajanja precej med vojake razdeliti. Po ti poti je prelepi in krepki nagovor po svoji vrednosti razglasen, in brali ga bodo tudi tisti, ki nemškiga jezika ne razumejo.

Vganjka.

Veliko imam očí, pa vender sim slep —
Per vsakim očesu zraste mi rep.

Žitni kup.	V Ljubljani 31. kozoperska.		V Krajnju 27. kozoperska.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	50	1	57
1 » » banaške	2	—	2	7
1 » Turšice	1	12	1	12
1 » Soršice	—	—	1	34
1 » Rèži	1	21	1	26
1 » Ječmena	1	10	—	—
1 » Prosa	1	5	1	10
1 » Ajde	1	—	—	57
1 » Ovsa	—	42	—	45

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*